

РЕШЕНИЕ

№ 39529

гр. София, 13.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 30.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **11055** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Х. У., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Т., Република Т., чрез адв. Г., срещу Отказ от 03.08.2026г. по заявление от 18.06.2026г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „Д“), издаден от Съветник консул в Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Т..

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа при подробно изложени мотиви. Излага твърдения за нарушение на чл.8 от ЕКПЧ. Поддържа, че към заявлението са приложени необходимите документи, а целта и условията на планирания престой са надлежно обосновани- има сключен граждански брак с българска гражданка, с която имат общо биологично дете. Претендира за отмяна на отказа.

В съдебно заседание жалбоподателят - редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът - Съветник консул в Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Т., редовно уведомен, не се явява, не се представлява, не представя становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че на 18.06.2026г. Х. У., гражданин на Република Т., [дата на раждане]

в Т., Република Т., е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „Д“), до Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Т.

Към заявлението са приложени заявление за сключен граждански брак, декларация по чл.72, ал.5 от ППЗЧРБ, декларация от съпругата, удостоверяваща че сключения брак не е фиктивен, копие на личен документ на апликанта, удостоверение за съпруга и родствени връзки, паспорт на дъщеря Б. Х. У., служебна бележка, удостоверяваща учебната заетост на детето, справка за банкова сметка на съпругата, Трудов договор и допълнителен такъв за трудова дейност на съпругата, удостоверение от работодател за получени трудови възнаграждения за една година назад, застрахователна полица, Договор за заем за послужване за ползване на недвижим имот, нотариален акт, свидетелство за съдимост, легализиран превод на препис извлечение от семеен регистър, видно от който е наличието на сключен граждански брак и родено дете, карта за постоянно пребиваване в Германия, със срок на валидност до 03.02.2032г., с посочен адрес [населено място], лична карта на съпругата, разрешение за пребиваване в Република България с изтекъл срок на валидност на 06.08.2015г.

Оспореният Отказ е постановен на 03.08.2026г., като фактическо основание за отказа е посочено: чл.10, ал.1, т.9 и т.17 от Закона за чужденците в Република България, а в допълнителни забележки е изписано: не са представени достатъчно надеждни доказателства за стабилни, редовни и предвидими финансови средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република България без да се прибегва до системата за социално подпомагане в страната. Съмнения за трайно установяване в Република България.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи. Актът е връчен лично на Х. У. на 03.08.2026г., поради което следва да се приеме, че жалбата от 14.08.2026г., по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

За доказване компетентността на издателя на акта ответникът е представил Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи, с която са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със Заповед № 212 от 12.11.2026г. на Генералния Консул на Република България в [населено място], Република Т., на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НРУИВОВР) са определени длъжностни лица, които

да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, сред които и Т. П. – съветник, КДЛ. Предвид издаването на процесният отказ е издаден от Т. П., в качеството му на КДЛ в Посолството на Република България в [населено място], Република Т., съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР) не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

При сравнение с приложение № 7 на НУРИВОВР съдът констатира, че процесният отказ не е издаден в нормативно установената форма. Издаването на акта чрез попълване на формуляр по образец не е основание в него да не бъде посочено правното му основание. Изложеното, освен в противоречие с общото изискване на чл.59, ал.2, т.4 от АПК и на специалния подзаконов нормативен акт чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, сериозно накърнява правото на защита на засегнатото лице да организира защитата си срещу утежняващия акт. Изискването на специалния закон е да бъде посочено основание на отказа по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, каквото оспореният акт не съдържа. Вярно е, че в него фактически е възпроизведено съдържанието на чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, уреждащ необходимостта от осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане; но е и посочена и т.17 от ЗЧРБ, която урежда възможност да се откаже издаване на виза на чужденец, който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и в допълнителна забележка-„Съмнения за трайно установяване в Република България“. Така изложените мотиви, освен, че са твърде общи и лишени от конкретизация, относима към конкретен апликант, не отговарят на императивните законови изисквания за форма, въведени, за да се осигури правото на защита на засегнатото лице. При това положение, според настоящият състав, от изложеното в допълнителните забележки в процесният отказ не може да се установи какво конкретно фактическо обстоятелство административния орган приема за установено-дали счита, че заявителя има намерение да се установи трайно в Република България, или обратното-че не притежава такова намерение. Неяснотата относно действителния фактически извод на органа препятства проверката както на приложението на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, така и неговата фактическа обосновааност. Освен това оспореният отказ страда от вътрешна неяснота и несъответствие между посочените правни основания и изложените фактически съображения. Като правни основания за процесния отказ са посочени едновременно разпоредбите на чл.10, ал.1, т.9 и т.17 от ЗЧРБ. Същевременно в допълнителни забележки административния орган е посочил единствено, че не са представени „достатъчно надеждни доказателства за стабилни, редовни и предвидими финансови средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република България“. Така изложените съображения не позволяват да се установи по несъмнен начин какви конкретни факти административния орган приема за установени и към кое от двете посочени правни основания ги отнася. Действително, липсата на достатъчно средства за издръжка е относима към приложението на чл.10, ал.1, т.9 ЗЧРБ. Същевременно обаче самото наличие или липса на финансови средства не обосновава автоматично извода, че целта и

условията на пребиваване са недостоверни по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Последната разпоредба изисква конкретна преценка на заявената цел и условията на пребиваването, а не само констатация относно финансовата обезпеченост на кандидата. Освен това, органът следва да изложи и конкретни фактически основания и логическа връзка между установените факти и извода за недостоверност на целта и условията на пребиваването. Следователно, административния орган е следвало да посочи конкретно: първо каква е заявената цел на пребиваване и кои обстоятелства сочат, че декларираната цел не съответства на действителната; кои факти обосновават извода за предполагаемо трайно /или нетрайно-не е ясно/ установяване и как тези факти се свързват с изводите относно финансовата обезпеченост на пребиваването. Липсата на такава последователна фактическа и правна връзка пречатства възможността на жалбоподателя да разбере действителните съображения, обусловили отказа, а оттам – и да организира ефективно защитата си срещу него. Предвид това, се налага извода, че процесния отказ не съдържа необходимите ясни, конкретни и непротиворечиви фактически мотиви относно приложението както на т.9, така и на т.17 от чл.10, ал.1 ЗЧРБ, което представлява нарушение на изискването за мотивираност на административния акт по чл.59, ал.2, т.4 от АПК и пречатства съдебния контрол за законосъобразност.

На следващо място, безспорно е, че чужденецът е член на семейство на българска гражданка, тъй като същият има сключен официален граждански брак с българската гражданка Н. А. Н., поради което е съвсем нормално да желае да живее със съпругата си. Бракът между двамата не е формален и не цели единствено придобиването на българско гражданство или статут от страна на Х. У.. Това се доказва и от факта, че е сключен преди повече от 10 години, а именно през 2013г. Освен това, съпрузите имат общо дете, родено през 2017г. Отказът за издаване на виза на чужденеца – съпруг на българска гражданка пречатства правото му на личен и семеен живот, тъй като ограничава неговото придвижване до България и до семейството му. Наличието на реално сключен граждански брак, е предпоставка за издаване на виза на жалбоподателя на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ.

Освен това, видно от представените доказателства, от страна на съпругата на жалбоподателя е декларирано, че същата поема разходите му за издръжка, медицински разходи и разходи за прехрана. Представено е банково удостоверение с посочена банкова сметка на съпругата, както са налице и доказателства, които удостоверяват наличието на жилище, собственост на бащата на неговата съпруга, поради което самото пребиваване на чужденеца няма да създаде утежнения нито за бюджета на страната, нито пък са налице обосновани и доказани факти, че ще мигрира към трета страна, която и да е тя. В подкрепа на горния извод към заявлението за издаване на виза е представен и трудов договор на съпругата и допълнителен такъв, доказващ наличието на редовни и стабилни доходи.

Ирелевантни към конкретното производство са сочените в становището на Дирекция „Миграция“ сведения. Посочването на адрес в Германия само по себе си не обосновава извод, че заявената цел и условията на пребиваването на апликанта в България са недостоверни. Неоснователно органът свързва наличието на адрес в Германия с липса на намерение за установяване в България, т.к. това обстоятелство не представлява самостоятелна предпоставка по чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ и не доказва недостоверност на заявената цел на пребиваването. От страна на ответника, включително и в хода на съдебното производство, не се представиха каквито и да е доказателства, обосноваващи основанието да се откаже издаването на виза, а именно, че чужденецът не доказва достоверно целта и условията на своето пребиваване. Напротив, доказателствата сочат за обратното.

Според настоящия съдебен състав кандидатът за виза е предоставил всички необходими

документи, за да му бъде издадена такава. Безспорно доказано е, че бащата на неговата съпруга е собственик на имота, в който лицето сочи, че ще пребивава, а и от представената декларация безспорно се установява факта, че той е съгласен да предостави имота за ползване на чужденеца и дъщеря си, за да живеят там, заедно с общото им дете, като семейство.

Анализът на доказателствата и посоченото в обжалвания акт води до решаващия извод, че постановеният на 03.08.2026г. отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „Д“), издаден от Съветник консул в Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Т.. не съответства на изискванията на чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК, понеже не съдържа мотиви, обосноваващи прилагане на нормата на чл. 10, ал. 1, т.9 и т. 17 от ЗЧРБ.

В допълнение, съдът приема за основателно възражението на жалбоподателя за накърняване на правото му на личен и семеен живот по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ като самостоятелно основание по чл.6, ал.2, вр. чл.146, т.5 от АПК за незаконосъобразност на оспорения отказ поради неговото несъответствие с целта на закона. Вярно е, че ЕКПЧ не защитава правото да се живее в договаряща държава, като основното право по чл.8, пар.1 от Конвенцията търпи органиченията по чл.8, пар.2 от ЕКПЧ - в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Съгласно чл.6, ал.2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Дължимата по силата на чл.6, ал.2 от АПК и чл.8, пар.1 и пар.2 от ЕКПЧ преценка на баланса между мярката (отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване) и преследваната цел (да не се допусне накърняване на режима на влизане и пребиваване на чужди граждани в Република България) в случая следва да се реши в полза на частния интерес. Това е така, тъй като частният интерес в случая засяга интересите на малолетно дете, които следва надлежно да бъдат охранени, докато административният орган не е посочил защитим обществен интерес.

Предвид изложеното, съдът намира, че процесния отказ следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

С оглед обстоятелството, че естеството на административния акт не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, административната преписка следва да се върне на административния орган, със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти, във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на сторените в производството разноски, но поради липса на заявено искане в тази насока, такива не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 18-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. У., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Т., Република Т., Отказ от 03.08.2026г. по заявление от 18.06.2026г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „Д“), издаден от Съветник консул в Генералното

Консулство на Република България в [населено място], Република Т..

ВРЪЩА делото като преписка на длъжностното лице Съветник консул в Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Т., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото съдебно решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ